

Мерос

киришга, ўз асарларига материалларнинг энг саралари...

Октябрь ўзгарганидан кейин Чўлпон бу соҳадаги тажрибаларнинг ривожлантириб, 1920—1921 йиллар орасида «Шарқ уюлган», «Шарқ поезди келди», «Йўлда бир кундуз», «Йўлда бир кеча», «Йўл асдалиги», «Кўгарт водийси», «Чимкент», «Кутурган мустамлакчилар», «Чопон» каби яна бир қанча публицистик мақола ва сўзлар очеркларни эълон қилди.

Чўлпон ЖАВОҲИРЛАРИ ҲАҚИДА

Чўлпон ўзбек шеърини, театри, бадий таржимончилик, романистика ва ҳикоянависликдаги эмас, публицистика ва очеркчилик соҳаларида ҳам қалам тобратган истадод соҳиб эди.

Вутунги қайта қуриш кунларида табиат ва жамиятнинг ўзаро муносабати алоқаси жамият моддий-маънавий ҳаётида тугган кўзми ўрни-аҳамияти атрофида бутун дунёда катаятган қизиқ бир кўраш шариоатида Чўлпоннинг ушбу очеркларини муҳим инсонларники, аввалларники, гоҳоги бўлиб ақс садо боради.

Шерали ТУРДИЕВ, филология фанлари номзоди.

Чулпон Ишқ эса мизларидан Кўнгилисиз чиқиш

Икки ёнимизда зўр боғлар қаторлашиб чиқиб кетганлар эди. Уларнинг хилча белли, тўғри бўйли, кўп бутонлик тенлари қоронғида бир гўллар «хавл-вахми» каби кўрнарлар эди.

Унинг ёлғиз... Энг яқин дўстларини деб ишониб юрган кишиларини «хайр»дан бошқани билмадилар; узатиб кўйишнинг керак экинчи тўғрида ўйларига ортинча бир нарса қалтирмаганларга ўхшайди.

Отси арабамиз йўқ қанотлари билан секингина учиб борар эди. Хавл аралаш томошага толгон кўзларим олдида ўймоқ (жаннат) манзараси очилди.

«Хавл... Хавл... ёлғиз заёл... Ҳақиқатнинг кўзларидан кўрақамин; Хавлдаги юлдузларим, аввалдир, Оловимни алар учун ёқамин. Гўзал хавл, кел, бошимда гўл ўйнат.

Кўнгилисиз, тушқун руҳ билан чиқиб кетдим. Ёлғизлик, ўрганган ердан айрилиш оғирлик бирозгача мени эзиб борди, бирозгача қийналдим. Бироздан сўнг эски танишим — «хавл» кўнгилимга етди: ўзим унинг билан келган кўнгилим юмшоқ кўрпалари устида ёганган чоқда, гоҳам қарчаш, толиқишни сезмасдан илгарги отлар эди.

Меним эсрик тилагимни эркилати... Меним бу ўйларим хавл тўғрисида кўп тўғри эди. Ул меним энг уюмисиз, энг қийналган, энг эзилган оққларимда келиб бошимдан силар, сийлар, отлар, эркилатар эди.

«Мўминлар» ётар чоқларида, ўзларини уйқуга берар чоқларида «олло» исмини айтиб ёталар, ўзларини уйқуниги нуқли қўллари орасига кўмар эдилар.

Биз кетиб борар эдик. Қулоқларимга отси араба(л)нинг тақир-туқури эшитилар эди. Теваракни аруқ қилиб турган ар олузулари — чиролар периларининг кўзларидай йироқдан йиткиллаб кўрнар эдилар.

Менда бутун истагим, бутун амалларим билан «сваганимнинг исмини» айтдим ва қоронғиликнинг чуқур кучоғига отилдим...

1. Эсрик (татарча) — маст.

Буоқ табиат, товушини чикар, бир наъра торқин, сўроғимга жавоб бўлсин!

Тоғларнинг энг бошига олбости ўлтиришдек бир ўлтириш билан қуқуқуқ-қора тошлар ўлтиргонлар. Уларни кўрганда гўё, бу қора нарса кўздаги энг юзи гора олбастиларнинг бири бўлгандур, маликалар, парилталарни ўзининг хуқуқликлари билан тўйдиргоч, улар кўтарганларда тоғ устига ташлаганлардир; бу эса тоғ устига юқори кўдан таравайиб тушиб ўлтириб қолгандир; ани-беридаги, теграсидаги, пастлардаги майда қора тошлар унинг суюқ гавдасидан синиб тушган синиклардир, демек мумкин.

«Дин шайхид истар, осмон кўрбон, Ҳар замон, ҳар тарафда қон, қон, қон!» дегани бошқа бир нарсага бўлса-да, мен шунга ҳам ўшатоқчи бўлдим.

Севгига йўлуққан кишининг бир «қунғил оча тургон илинжиси» калак! Бу, қандай гўзал, қандай қиройлик махлуқ!

Тоғнинг андиан ўтиб борганимизда кўклар орасидан азияллаб учиб чиқди. Қудди меним ошқилғимни билгандай, мени таразмига қараб ула бошлади. Бизда секин борамиз, унда секин чиқ келадир.

«Кўрбонинг бўлай, Кел, бир ўйнайи, Тотли эриндан Сўруб ўтайини» Дедим лолага, Уялди лола, Қизарди лола.

«Кўз олдиде оқиб ётган Зарафшон, Еш болавай эркилайдир, ўйнайдир. Ховлима ҳам бўлса...

Зарафшоннинг севаига тегилди ёри бордир. Мана қандайдир у: Юқори томондаги улуғ ва ҳайбатлик тоғлар ошқидир. Кўёш унинг севаги гўзалдир. Қанониким кўёш кулиб қараса, ошиг тоғ чидай олмайдир, эрийдир, кўз ишларини оқиша бошлайдир; шул кўз ишларни пастда биргалашиб, Зарафшон деган дарё бўлурлар. «Зар» тоғ ошқининг кўз ишларидир, дарё ўшал «зар» кўз ишларини «соғувиндир».

Зарафшон ишқидир... Тоғлар, юксак тоғлар ошқидирлар...

Кўёш, зўр денгизлар — маъшуқалардир... Маъшуқа кулар, маъшуқа мағрур. Ошиқ йиғлар, ошиқ излар, ошиқ оқер, ошиқ чопар, ошиқ югурар. Дарё ошиқ, тоғлар ошиқ, кўёш ишқ, денгиз ишқ.

«...Водийлар ичинде кича водий, Қон қилди жигарин водий ёни!» Фарғона водийси тўғрисида айтлаган шу икки йўл байт Фарғонадан йироқ тушиб қолган бир фарғоналикнинг ўз водийсини соғиниб айтган байтлардан икки йўли.

«Кўёшми, умидимми, севагимми?» Кўздаги булуғ, оқ булуғ парчалари устида қизил лолалар очилгон эди. Қизил лолаларнинг қизил туслари кун боғиш ёқда кўк юзига сочилгонлар эди.

«Кўёшми, умидимми, севагимми?» Меним умидим ҳам шу кўёш қабзини ботар! Меним севагим ҳам шу кўёш қабзини битар!

«Кўёшми, умидимми, севагимми?» Меним умидим ҳам шу кўёш қабзини ботар! Меним севагим ҳам шу кўёш қабзини битар!

«Кўёшми, умидимми, севагимми?» Меним умидим ҳам шу кўёш қабзини ботар! Меним севагим ҳам шу кўёш қабзини битар!

«Кўёшми, умидимми, севагимми?» Меним умидим ҳам шу кўёш қабзини ботар! Меним севагим ҳам шу кўёш қабзини битар!

«Кўёшми, умидимми, севагимми?» Меним умидим ҳам шу кўёш қабзини ботар! Меним севагим ҳам шу кўёш қабзини битар!

«Кўёшми, умидимми, севагимми?» Меним умидим ҳам шу кўёш қабзини ботар! Меним севагим ҳам шу кўёш қабзини битар!

«Кўёшми, умидимми, севагимми?» Меним умидим ҳам шу кўёш қабзини ботар! Меним севагим ҳам шу кўёш қабзини битар!

MANZILGOHIMIZ: 700000, ГСП Тошкент шаҳри, Ленинград кўчаси, 19-уй. Босишга тоширилди вақти 21.00 Индекс: 64808. 4907-бюлетенга. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12